

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616208109
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2616208109.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: I. K., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko N., H. XXX/XX, o zaplatenie 257,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 6Csp/86/2016-100 zo dňa 11. decembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvým výrokom žalobu v časti o zaplatenie istiny 11,10 € a úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 257,16 € od 26.8.2015 do zaplatenia zamietol a druhým výrokom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 91,36 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.
2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. a), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 39 Občianskeho zákonníka.
3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi sporovými stranami, a to Dexia banka, a.s., Žilina (k zmene obchodného mena na Prima banka Slovensko, a.s. došlo 1.1.2012) a žalovaným bola dňa 23.5.2011 uzatvorená zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca sa zaviazal pre žalovaného zriadiť rastový osobný účet č. 9061428001. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. V súlade so zmluvou došlo k čerpaniu finančných prostriedkov. Žalovaný sa zaviazal dodržiavať kladný zostatok minimálne vo výške splatných poplatkov za služby poskytované bankou. Keďže však túto povinnosť porušil, vznikol mu ku dňu 25.8.2015, tak ako to vyplýva tiež z výpisu z účtu žalovaného, debetný zostatok v sume 246,06 €.
4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že „žalobca pri uzatváraní zmluvy bol dodávateľom a zároveň veriteľom podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako aj podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Žalovaný v zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba - občan, teda ide o spotrebiteľa ako to vyplýva z § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a tiež z § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, pretože nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Okolnosť, že

by žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti z pripojenej zmluvy nevyplýva a žalobca takéto postavenie žalovaného netvrdil. Vzhľadom na postavenie účastníkov zmluvného vzťahu zo zmluvy je zrejmé, aj s poukazom na § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že ide o vzťah spotrebiteľský, zo spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedeného je potom nutné vyvodiť záver, že žalobca pri uzatváraní zmluvy bol dodávateľom a zároveň veriteľom podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako aj podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Z obsahu zmluvy vyplýva, že ide o právny predchodcom žalobcu vopred pripravené tlačivo zmluvy a obchodných podmienok a to pre širší vopred neurčený okruh účastníkov ako dlžníkov, na príprave ktorých sa dlžník nepodieľa (okrem údajov, ktoré sa do zmluvy len dopĺňajú) a nemá ani možnosť zásadným spôsobom meniť jej obsah. Menia sa len údaje v kolónkach ohľadne osoby veriteľa, jeho osobných identifikačných údajov a tie časti zmlúv, ktoré sú vybodkované a dopĺňajú sa tam výška úveru, počet splátok, výška splátky, výška poplatku.

Ak ide potom o vzťah dodávateľ a spotrebiteľ, pričom je zrejmé z obsahu listín, že ide o zmluvu, aká sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, ide o vzťah spotrebiteľský podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na jej právnu formu. Z obsahu zmluvy totiž vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Predmetom je poskytnutie finančných prostriedkov formou úveru, teda ide o poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi za dohodnutých podmienok. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy musí mať písomnú formu. Absencia písomnej formy má za následok jej absolútnu neplatnosť. V danom prípade písomná forma je zachovaná. Podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i) a w). Súd po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje niektoré základné náležitosti tak, ako to má na mysli § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, najmä § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.. Preto žalobca nie je oprávnený zo zmluvy vyžadovať okrem istiny poskytnutého úveru aj iné plnenia ako úroky aj poplatky obsiahnuté v zmluve, nakoľko poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov. Podľa tabuľky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska, ktorá obsahuje priemerné úrokové miery z úverov bánk, bola v mesiaci máj 2011 priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam 6,58 %. Súd má za to, dohodnutá výška úrokovej sadzby 28 % prevyšuje (4,26 násobne) mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy, teda ide v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka o absolútne neplatný právny úkon a v zmluve tak absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.. Vychádzajúc z uvedeného je potom žalovaný povinný vrátiť žalobcovi hodnotu toho, čo mu žalobca poskytol bez akéhokoľvek navýšenia a po odpočítaní toho, čo už zaplatil. Preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobu v časti zaplataenie sumy 11,10 € (podľa výpisu z účtu žalobcu ide o vyčíslenú sumu úrokov a poplatkov) a úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 257,16 € od 26.8.2015 do zaplataenia zamietol. Pokiaľ ide samotnú istinu úveru vo výške 246,06 €, túto súd žalobcovi priznal v plnej výške rozsudkom sp. zn. 6Csp/86/2016-35 zo dňa 18.8.2017.

O nároku na náhradu trov konania sporových strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalobca žiadal zaplatiť 257,16 €, čo predstavuje 100 %. Bol úspešný v sume 246,06 €, teda mal úspech 95,68 %. Neúspešný tak bol v rozsahu 4,32 %. Pomer jeho úspechu a neúspechu predstavuje 91,36 % (95,68 % - 4,32 %). Keďže žalobca mal v konaní prevažujúci čiastočný úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu a neúspechu v rozsahu 91,36 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia“.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. S argumentmi súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje napadnutý rozsudok za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s. p.). K náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 4.7.2012 - § 9 ods. 2 písm. i) zák. č.129/2010 Z.z. žalobca uvádza, že predmetná zmluva obsahuje vyššie uvedenú náležitosť a preto tvrdenie súdu o absencii uvedenej náležitosti je nepravdivé. Výška úrokovej sadzby úveru bola uvedená v bode 1. Zmluvy o PP ako variabilná úroková sadzba 16,9 % p.a., pričom ako vyplýva z bodu 1. Zmluvy o PP, neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky - Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „VOP“). A teda niektoré z náležitostí, ktoré nie sú uvedené priamo v texte zmluvy sú

upravené vo VOP. Žalobca poukazuje na bod 5. a 6. (oddiel III, časť T) VOP účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy. Predmetné ustanovenia VOP bližšie upravujú náležitostí vyžadovaných v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z.

K úprave zmluvného vzťahu formou Všeobecných obchodných podmienok uvádza, že Všeobecné obchodné podmienky (VOP) sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Žalobca v súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Košice č.k. 5Co/190/2018 zo dňa 15.11.2018, č.k. 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu Nitra č.k. 5Co/197/2018 zo dňa 31.7.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/130/2017-72 z 14.5.2018, Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/133/2019 zo dňa 10.3.2020.

K primeranosti výšky úrokovej sadzby 28 % p.a. žalobca uviedol, že úrok 28 % ročne je úrokom z prekročenia na bežnom účte a teda nie je spotrebiteľským úverom poskytovaným domácnostiam a nemožno ho preto porovnávať s takýmto typom úverov. Súd vychádzal z údajov v mesiaci máj 2011, pričom posudzovanie primeranosti uplatneného úroku so Štatistikou za mesiac máj 2011 je irelevantné vzhľadom k tomu, že úverový rámec bol žalovanému zrušený dňa 21.3.2014 (zníženie limitu PP na 0 eur) a k zrušeniu samotného účtu došlo dňa 25.8.2015. Žalobca poukazuje v tejto súvislosti na ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúceho odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov účinného v čase vzniku prekročenia (limit bol žalovanému znížený na hodnotu 0 eur dňa 21.3.2014) a v čase zrušenia účtu žalovanému (účet zrušený dňa 25.8.2015).

Žalobca poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012. sp. zn. 5Cdo 26/2011, uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/10/2018-154 zo dňa 14.6.2018, rozhodnutie Krajského súdu Košice č.k. 3Co/235/2018 zo dňa 8.8.2019, rozhodnutie Krajského súdu Košice č.k. 11CoCsp/69/2020 zo dňa 3.11.2020.

Rozhodnú časť prehľadu žalobca prikladá aj v prílohe. Z prehľadu je zrejmé, že priemerná (nie najvyššia) úroková sadzba pre prípad prekročenia sa pohybovala v rozhodnom období (v čase zníženia limitu povoleného prečerpania na 0 eur až do zrušenia účtu) od 13,66 % p.a. do 14,26 % p.a. Z daného jasne vyplýva, že úroková miera 28 % podstatne ani dvojnásobne ani inak neprimerane neprevyšovala priemernú výšku úroku, resp. nebola ani vo výške odporujúcej zákonu a vyhláske a nemôže spôsobiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení, judikátu NS SR a rozhodovacej praxe odvolacích súdov sadzba uplatneného úroku v danom konaní teda jednoznačne neprimerane neprevyšuje najvyššiu úrokovú sadzbu trhovo porovnateľných úverových produktov, keďže prevyšuje priemernú sadzbu ani podstatne ani dvojnásobne.

Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100% - vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

7. Predmetom konania zostal nárok na zaplatenie sumy 11,10 eur a úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 257,16 eur od 26.8.2015 do zaplatenia. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobu žalobcu v uvedenej časti zamietol.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 23.5.2011 bola medzi právnym predchodcom žalobcu ako bankou a žalovaným ako majiteľom účtu uzatvorená Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb na základe ktorej predchodca žalobcu zriadil a viedol účet žalovaného. Žalovaný sa dostal do nepovoleného prečerpania. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom istinu 11,10 eur zamietol z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a zamietnutie úrokov odôvodnil tým, že dohodnutá úroková sadzba prevyšuje 4,26 násobne priemernú úrokovú mieru obchodných bánk v máji 2011 pri poskytovaní spotrebiteľských úveroch domácnostiam (6,58 %). Žalobca namietal, že zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 4.7.2012 obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „ZoSÚ“), k úprave daného zmluvného vzťahu došlo formou Všeobecných obchodných podmienok, výšku úrokovej sadzby považuje za primeranú s poukazom na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 1a ods. 2 vyhl. č. 87/1995 Z.z., a na najvyššiu úrokovú sadzbu porovnateľných úverových produktov.

9. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že zákonná úprava pojem „nepovolené prečerpanie účtu“ nepoužíva. Z ustanovení § 2 písm. f), § 1 ods. 5 a § 18 ods. 1 ZoSÚ vyplýva možnosť majiteľa účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec vlastných prostriedkov ako podstatný znak prekročenia. Nepovolené prečerpanie prostriedkov na účte v zmysle, v akom ho definujú VOP žalobcu, resp. prekročenie v zmysle v akom ho definuje ZoSÚ je svojím charakterom úverom, z ktorého za určitých podmienok vzniká veriteľovi nárok na úrok. Zmluva o bežnom účte uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. VOP sú pre strany zmluvy, ktorej súčasťou majú tvoriť záväzné len v prípade, ak boli zmluvnej strane známe. Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/245/2010 z 30.11.2011: „zmluvné strany musia s týmito obchodnými podmienkami vyjadriť súhlas, a na to, aby boli pre zmluvné strany záväzné, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim zmluvu známe, alebo aby boli priložené k návrhu zmluvy. V prípade sporu predpokladanú znalosť týchto podmienok treba preukázať. Bude tak povinná strana, ktorá sa znalosti týchto podmienok dovoľáva“. Odvolací súd dodáva, že i keď predmetom konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2Cdo/245/2010 bolo skúmanie platnosti rozhodcovskej doložky, rozhodnutie je aplikovateľné aj na prejednanú vec. Odkaz na VOP a úrokové sadzby produktov zverejnené v priestoroch pobočiek banky alebo na jej webovej stránke nie sú pre spotrebiteľa dostatočnou informáciou a nepreukazujú, že žalovaný bol s ich obsahom riadnym spôsobom oboznámený. Žalobca nepreukázal, že žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s VOP upozorňujúcimi podľa jej tvrdenia na nárok na úrok z prekročenia vo výške 28 % ročne, ktorý si voči nemu nárokuje a žalovaný nemal možnosť ani predmetný nárok na úrok namietat, ak bol vopred určený vo formulárovo pripravených VOP a v úrokových sadzbách produktov. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah a ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka). Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak úrok nebol so žalovaným individuálne dojednaný, ale bol len jednostranne určený žalobcom mimo uzatvorenej zmluvy o bežnom účte vo VOP a sadzobníku úrokových produktov (ako tvrdí žalobkyňa), na základe zmluvy žalobcovi nárok na úrok z prečerpania nevznikol.

10. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na VOP. Podľa názoru odvolacieho súdu však, pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo VOP, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje

to neprijateľnú zmluvnú praktiku, ktorá je neprípustná. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj ZoSÚ a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. V predmetnej veci nie je sporné, že strany uzatvorili zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú, s poukazom na podmienky, za akých bola zmluva uzatvorená a s poukazom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. v danom prípade ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade ide o zmluvu o bežnom účte, uzatvorenú v zmysle § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže zmluva bola uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ide zároveň o zmluvu spotrebiteľskú. Výklad a aplikácia ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon dodržanie iba niektorých z obsahových náležitostí zmluvy postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí náležitosti nevyhnutné, podstatné obsahové náležitosti zmluvy.

11. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednania, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013).

12. Čo sa týka úroku 28 % ročne úprava podstatnej náležitosti zmluvy ako úrok z úveru v obchodných podmienkach, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, u spotrebiteľa vyvolala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Bez pochybností predstavuje teda neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú nemožno prihliadať. Odvolací súd podporne poukazuje na mnohé rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré dospeli k rovnakému záveru o nedôvodnosti uplatneného úroku 28 % pri nepovolenom prečerpaní, a to rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/147/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/38/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/135/2018, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/305/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/271/2018.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu v zmluve chýba individuálne dojednanie o nároku na poplatky; pokiaľ odvolateľ argumentuje, že uvedené dojednanie obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, ide o dokumenty, listiny, k zmluve formulárového charakteru, ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktačnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. Navyše treba uviesť, že Sadzobník predložený žalobcom je účinný od 14.10.2016, pričom poplatky boli účtované v auguste 2015.

14. Odvolací súd považuje za neprípustné, aby mal veriteľ nárok na zaplatenie úroku z prekročenia len na základe toho, že spotrebiteľovi prečerpanie fakticky umožní, úrokovú sadzbu si určí sám (vlastnými sadzbami úrokových produktov) a spotrebiteľa o jej výške informuje v zmysle § 18 ZoSÚ.

15. Odvolací súd vyhodnotil námietky žalobcu ohľadne nepriznania požadovaných úrokov vo výške 28 % ročne vyplývajúcich len z VOP ako nedôvodné, pretože účtovaný úrok nebol individuálne dohodnutý a žalovaný nemal možnosť ovplyvniť obsah VOP a sadzby úrokových produktov.

16. Na základe všetkého vyššie uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov a žalobu bolo potrebné ako nedôvodnú zamietnuť.

17. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (vrátane rovnako správneho rozhodnutia o náhrade trov konania, ktoré inak odvolaním ani spochybnené nebolo a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti).

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).